

ISABEL BERMÚDEZ

"El moviment de la vida troba el repòs en la seva pròpia música".

Aquesta frase la té escrita i penjada darrera la porta del seu propi estudi. Quan la porta és oberta -quan no hi ha intimitat en la cambra- aquest bell pensament de Rabindranath Tagore resta amagat, però quan la porta es tanca per aïllar-se de l'altra part física de la casa -de la vida i del món- per seguir estudiant, tocant el piano o donant classe o, com ara, conversant ambdós, llavors esdevé íntima, i aleshores la dita de Tagore es fa visible, es fa divisa.

Isabel Bermúdez l'escollí entre tantes i tantes i l'empra com un lema.

Un dels trets més visibles d'aquesta jove pianista -i professora- és la seva espontaneïtat. Té un caracter exhilarant, és expressiva i comunicativa. Té, ensems, una fresca jòvialitat (cosa òbvia, puix ella és ben jove). Els ulls negres són lluminosos i vius. Parlen musicalment...

PREGUNTA.- Com va néixer la teva vocació musical?

RESPOSTA.- El meu pare em duia, de petita ja, a exposicions plàstiques i a alguns concerts i fou aquesta inclinació la que va dirigir-me envers l'art.

Com que és inquieta, es mou continuament, i els cabells, de tant en tant, li cobreixen part de la cara i llavors fa un gest amb la mà (aquest gest tan femení, tan repetit i sempre nou) per posar el manyoc dels cabells embullats al seu lloc... I Continua:

-Recordo que quan estava en un concert sempre estava immòbil, espectant. En una ocasió vaig veure actuar una pianista i la recordo com si fos ara: vestia de negre, llarga, i en el seu escot hi lluïa un collar de perles... Tocava com els àngels, pensava jo... També pensava que m'hauria agradat estar a l'escenari i ésser jo l'interpret... Conservo el record d'aquell temps juvenil, i és que no comprenia com, en acabar una peça, s'interrompia aquell meravellós silenci per un esclat d'aplaudiments. M'hauria agradat, llavors, que després d'una

interpretació continués un silenci, com prolongació d'aquella música que em semblava excelsa...

Té un piano negre, brunyit. És el seu gran amor, perquè la música omple la seva vida.

P.- A més de l'art musical, per quin altre et sents atreta?

R.- Per l'art plàstic. Tal vegada perquè és el que sempre he vist a casa. Ara bé, m'agrada molt la literatura, la dansa i el cant. És un tópic, però vull dir que m'atrau l'art com a llenguatge universal. L'art és comunicació, i jo sento aquest afany de comunicació i alhora de comunicar.

P.- Aquesta carrera és difícil, àrdua i requereix una constància. Tu has emprés una singladura i com tota singladura que no té fi, sí hi ha uns ports, unes escales. Quines t'has proposat assolir?

R.- Seguint aquest símil, puc dir-te que cada escala és una actuació davant d'un auditori. Jo sento, com tot artista, la necessitat de comunicar-me amb el públic, perquè sento que haig de comunicar el meu art.

P.- És difícil obrir portes?

R.- Crec que sempre ho ha estat, per tot artista, obrir-se camí. Ara bé, crec que abans devia ser-ho més... Mai no ha estat fàcil, això és evident, però jo, personalment, no puc queixar-me del tot.

P.- Ressentida?

R.- No. (Es torna adreçar el manoc de cabells al seu lloc).

P.- Tu ets una fidel intèrpret de Frederic Mompou. Que és el que t'ha interessat més de la seva obra?

R.- La seva personalíssima musicalitat. Malgrat que es diu que l'art no té fronteres, l'obra de Mompou és essencialment música catalana. M'atrau la seva senzillesa i la seva profunditat... La seva catalanitat.

P.- Si tinguessis de renunciar a una de les teves vessants, la de professora de piano o la de concertista ¿amb quina et quedaries?

R.- Per sentir aquesta necessitat de

comunicació de què ja t'he parlat abans, em quedaria amb la d'interpret... Ara bé, cal dir que també és comunicació el treball pedagògic, puix cada alumne és un cas diferent. Cadascú té els seus valors, la seva genuïna sensibilitat, i el contacte amb aquestes vivències també és educativa per la seva mateixa raó de comunicació.

-És fa plausible allò de: "Ensenyant, s'aprèn" -que dic.

Fa un moviment de cap afirmatiu i els cabells li tapen part de la cara. Els seus dits, fins i estilitzats, acaronen el manyoc i el duen al seu lloc, per no gaire estona, certament...

P.- Com et definiries com artista?

R.- No puc definir-me. Crec que ho ha de dir el crític, judicar-ho el públic.

P.- Hem fet referència a la pintura que sempre has vist a casa teva, obra del teu pare, Joan Bermúdez: vull demanar-te si pots definir-me la seva obra.

R.- (Medita). És una pintura que té art, té llum, té expressió... És una obra honesta i és d'una plàstica moderna.

Veure i oir Isabel Bermúdez al piano, hom percep la seva transfiguració i et confirma que la música està damunt del pensament. Recordo, ara, en aquest instant, aquella bella dita que fa: "Bé digué el que va dir que la música és el llenguatge dels àngels..."

J. d'Aymà.